

Cristianos no de apariencia

El correr continuo del año, sobre todo en aquellos actos cristianos que todo el mundo hace, nos presta múltiples ocasiones para comprobar que en no pocas familias se vive un cristianismo de apariencias. Se da una verdadera y lamentable reversión de valores. Se coloca lo secundario en lugar preeminente y se relega en el último, y aun a veces se excluye, aquello que es verdaderamente primario.

Se cuida de que el sacerdote no llegue a la cabecera del enfermo, no fuere que se asustase, pero ¡ay del Párroco que osase negar el entierro religioso, disminuir un tanto la solemnidad del mismo, a aquellos que viven escandalosamente! Han querido vivir largos años, e incluso morir, en una posición contraria al Cristianismo, pero «quieran ser enterrados cristianamente». Interesa enterrarse, no vivir, en cristiano.

¿Qué pasaría si la Parroquia demorase la boda de aquellos que no saben lo que van a hacer, y qué responsabilidades van a tomar?

¿Os figuráis qué diría la gente si se exigiese a los padrinos, que deben ser verdaderos maestros de vida cristiana de sus ahijados, fuesen cristianos practicantes y se excluyese de este oficio a los que no lo son?

¿Qué pasa si se demora solamente por unos días la Primera Comunió de un niño que nada sabe de la Confesión y de la Eucaristía?

Es doloroso constatar cómo van convirtiéndose en profanas fiestas tan auténticamente cristianas como el Bautizo, la Primera Comunió y la celebración del Matrimonio, y aun la misma muerte.

En época de Primeras Comunióes, los sacerdotes y también los señores maestros se encuentran cada año con verdaderos apuros, que a veces se convierten en públicos conflictos, provocados por los padres que «todo lo tienen preparado» menos el alma de sus hijos. Interesa y se hacen verdaderos sacrificios para el traje, los regalos, los recordatorios, las fotografías, el tocado del cabello, el banquete, pero la preparación espiritual del niño, que éste sepa y piense a Quien va a recibir, ¿qué importa?

Esto demuestra que no pocas familias viven un cristianismo formulario, externo, aparente. Y ante esta triste realidad

espiritualitat

Fa més feliç donar que rebre

Quina sentència ens va deixar el Senyor! Si poguéssim fer una radiografia del criteri que tenen molts cristians referent a això, el resultat fora: Es millor rebre que donar. Fa més feliç el posseir bens que donar-los.

Però Sant Pau en recordar aquesta paraula de Crist, estava realment convençut del seu significat. Havia experimentat aquesta felicitat, per la seva gran lliberalitat.

El gran Cristià s'havia alliberat de si mateix. Jesús l'havia obligat a purificar el seu amor.

Tu si vols pots també alliberar-te de tu mateix i experimentar aquest do de Déu.

De les despeses inútils, —aquella beguda, aquell espectacle o més encara, dels dons que ens són concedits per a la sustentació de la vida, — aquelles sabates, o aquell vestit, o aquell viatge renuncia quelcom i això per Fe en la Paraula de Déu i amor al teu germà indigent i sense esperar recompensa d'ordre material; aleshores Ell et donarà la llibertat que et cal per ser feliç.

Escolta què posa en boca de Crist,

no nos es licito cruzarnos de brazos o sólo lamentarnos.

¿No os parece, queridos lectores, que se hace necesaria una revisión a fondo de este cristianismo de muchos, para hacerles descubrir el CRISTIANISMO auténtico, que debe vivirse sinceramente, evangélicamente? Pensemos que esto sucede porque «no conocen al Padre, ni a su enviado Jesucristo».

C. LL.

en Lebre: «Sovint t'atures a tu mateix. Ets un teló contra la meua força invasora. No estimes prou els que he posat aprop teu. No els banyes en la meua caritat.

Tingues valor. He volgut utilitzar-te perquè el meu regne arribi. No et desanimis. No tornis enrera. No t'abstinguis. Enfonsa't en l'aventura desconeguda de la meua nit. Aleshores et salvaràs a tu mateix. Aleshores t'ensenyaré l'immensitat de l'amor entre germans.

La teua retirada és actitud de desesperació, no de fe. Deixa't enterrar en el meu amor».

No caiguis en el pecat de la prudència, aquella que prescindeix de la Paraula i de l'Amor; compta que compta perquè no manqui res per la subsistència, ni d'aquelles coses que encara que inútils, mira de justificar com necessàries.

Des d'aleshores les paraules de Jesús no tenen aplicació possible.

Mn. M. Filella

TAVER - 7.970 ptas.

Nevera eléctrica

Pagos a su comodidad desde 90 pts. semana

Consumo mínimo garantizado

AUTO MOTO SASTRE

L'actualitat té un nom: Competència

Un habitant d'un altre planeta podria contemplar la vida dels homes del nostre món, com l'espectador d'una competició esportiva. Els Estats Units i Rússia estan llençats a una carrera extraordinària per ocupar el primer lloc en totes les activitats humanes, especialment en aquelles que sumen en el compte de la força.

La carrera no ens pot ser indiferent, ja que la victòria d'un o de l'altre no significa pas, només, l'enaltiment d'un nom o d'uns homes, sinó el triomf o la derrota d'una filosofia i d'unes formes de vida que ens afecten a tots. Ens agradi o no, els Estats Units i Rússia representen dues maneres d'entendre la vida i de viure i expressen les possibilitats de la humanitat en cadascuna d'elles.

En el seu Missatge extraordinari sobre l'Estat de la Unió, el President Kennedy ha demanat un nou esforç als nordamericans per a continuar la carrera amb més eficàcia. Vol assolir la pau, però no una pau qualsevol, sinó una pau diferent a la que, per la seva banda, persegueix Rússia. Entre l'una i l'altra el signe diferenciador capital és la llibertat. Vull parlar amb Krushev—ha dit Kennedy—i fer-li comprendre «la gran preocupació d'Amèrica tant per la llibertat com per la pau». Si per aquesta abdiqués d'aquella moltes negros cobririen el cel de l'esperança.